

ÖLÜMDEN SONRA

<"xml encoding="UTF-8?">

Ve ben öldüm.

Ayakta durmuş, etrafı seyrediyorum...Hastalığımın iyileştiğini ve sapasağlam olduğumu hissediyorum... Yakınlarım cenazemin etrafını sarmış, ağlıyorlar. Onların ağlaması beni üzüyor.

Kendilerine ölmediğimi, sadece hastalığımdan kurtulduğumu haykırıyorum... Kimse beni dinlemiyor... Beni görmüyor, sesimi işitmiyor gibiler. Onlarla iletişim kuramadığımı anlıyorum...

Cenazeye ilgi duyduğumu hissediyorum.. Özellikle gözlerimi sol göğsünün çıplak cildinden ayırmıyorum.Cenazeyi yıkayıp kefenledikten sonra mezarlığa doğru götürdüler.

Ben de onlarla birlikte gidiyorum. Aralarında kimi vahşi ve yırtıcı hayvanların da var olduğunu , benim dışımda kimsenin onlardan korkmadığını, onların da kimseye zarar vermediğini görüyorum. Evcilleşmiş gibiler...

Mezarlıkta cenazeyi baş tarafından kabre indirdiler. Ben kabrin kenarında durmuş, olup biteni seyrediyorum. Bir korku ve dehşet sarmış beni... Kabirde bazı hayvanların ortaya çıkıp cenazeye saldırdığını görünce bu korku daha da artıyor.

Cenazeyi kabre indiren adam da onları görmü-yormuşçasına asla onlara dokunmuyor. O, kabirden çık-tıktan sonra ben, cenazeye olan ilgimden dolayı hayvanları dışarı çıkarmak için kabre indim. Fakat hayvanlar çoktu ve ben bir şey yapamıyordum. Ayrıca, beni öyle bir dehşet sarmıştı ki, bütün uzuvlarım titriyordu. Halktan yardım istedim.

Kimse yardıma gelmedi. Kabrin içinde olup bi-tenleri görmüyor gibiydiler.

Bir anda kabrin içinde bazı kişiler ortaya çıktı. Onların yardımıyla hayvanlar kovuldu. Kendilerine kim olduklarını sormak istedim. Sormama fırsat vermeden: "Hiç şüphe yok, iyilikler kötülükleri

giderir." dediler ve kayboldular.

O korkunç hayvanlardan rahatladıktan sonra bir de baktım ki, kabrin üstünü kapatmışlar ve beni dar ve karanlık kabirde yalnız bırakarak evlerine doğru yola koyulmuşlar.

Hatta yakın dostlarım ve gece gündüz demeden refahları için çalıştığım çoluk çocuğum da beni bırakıp gidiyorlardı. Onların vefasızlığından duyduğum üzüntüyü anlatamam. Kabrin ve yalnızlığın verdiği dehşet neredeyse yüreğimi ağzıma getirecekti.

NEKİR,MÜNKER VE KABİR SORGUSU

Büyük bir yalnızlık ve dehşet içinde Allah'tan başka herkesten ve her şeyden ümit keserek cenazenin yanı başında oturdum... Bir anda kabir sallanmaya, duvarlarından ve tavanından toprak dökülmeye başladı. Kabrin ayak u-cunun alt kısmında bu sarsıntı daha şiddetliydi. Sanki bir hayvan orayı yarıp kabre girmek istiyordu...

Nihayet orası yarıldı ve oldukça heybetli ve asık suratlı iki kişi kabre girdi. Dev gibi iri ve korkunçtular. Ağzlarından ve bu-runlarının deliklerinden ateş ve duman çıkıyordu.

Ellerin-de de etrafa kıvılcımlar saçan ateşte kıpkırmızı olmuş demir topuzlar vardı. Adeta yer ve göğü titretecek gök gürültüsüne benzer bir sesle cenazeye: "Rabbin kimdir?" diye sordular.

Korkudan yüreğim hoplamış, dilim tutulmuştu. Kendi kendime, şu ruhsuz cenaze onların sorusuna cevap veremeyecek, o zaman da onlar ellerindeki ateş topuzla-ryla ona vuracak ve kabri ateşle dolduracaklar, diye düşü-nerek, en iyisi ben cevap vereyim de bu yakıcı ateşe duçar olmayayım, dedim.

Çaresizlerin çaresi, darda kalmışların ümidi olan Hak Teala'ya yönelerek, içimde Ebu Talip oğlu Ali'ye mütevessil oldum. Çünkü onu darda kalmışların imdatçısı olarak tanıyordum, onu çok seviyordum, gücünün tüm âlemlerde ve tüm menzillerde geçerli olduğuna inanıyordum.

Böylesi dehşetli, korkulu ve "insanların sarhoş olmadıkları halde sarhoş göründükleri..." bir anda böyle büyük bir vesilenin hatırlanılması, hiç kuşkusuz yüce Allah'ın lütuf ve nimetlerindendir.

Bu büyük vesileyi hatırlayınca özgüvenim arttı ve dilim çözüldü. Suskunlu-ğum uzun sürmüş olmalıydı ki o iki kişi anlatılamayacak bir hiddet ve şiddetle tekrar "Rabbin ve mâbudun kimdir?" diye sordular.

Bu kez öncekinin yüz kat fazlası bir hey-bete sahiptiler. Öfkelerinin şiddetinden yüzleri simsiyah kesilmiş, gözleri ateş saçıyordu. Ellerindeki topuzları da havaya kaldırmış, vurmaya hazırlanmışlardı.

Kendimi toparlayarak kısık bir sesle: "Rabbim ve mâbudum, benzeri ve ortağı olmayan bir tek Allah'tır." dedim. Ardından da şu ayeti okudum:
"O, Allah'tır; O'ndan başka ilah yok. Gaybı da, görünen âlemi de bilen O'dur.

O Rahman'dır, Rahîm'dir. O, Allah'tır; O'ndan başka ilah yok. Melik'tir, Kuddüs'tür, Selam'dır, Mü'min'dir, Müheymin'dir, Aziz'dir, Cebbar'dır, Mütekebbir'dir. Allah, onların ortak koştukları şeylerden yücedir, münezzehtir."

Dünyadayken her sabah namazından sonra okuduğum bu ayeti kerimeyi tilavet etmekle insanoğlunun erdemini onlara göstermeyi amaçlıyordum. Çünkü onlar daha önce insanoğlunu bozgunculuk ve kan dökücülükle itham ederek yaratılışına karşı çıkmış, hiçbir erdem ve kemali olmadığını sanmışlardı.

Onlara cevap olarak söz konusu ayeti kerimeyi okuduktan sonra öfkelerinin yatıştığını, suratlarındaki asıklığın bertaraf olduğunu gözlemledim. Hatta onlardan biri ötekine:

"Görünen o ki, bir İslam aliminin karşısındayız. Kendisine biraz nazik davranırsak daha iyi olur." dedi. Fakat o: "Ona karşı davranışımız, son sorumuza vereceği cevap belirleyecek. O sorunun cevabını alıncaya kadar görevimizi eksiksiz olarak yerine getirmeliyiz. Biliyorsun dünyadaki unvan ve makamlar burada sökmez." dedi.

Sonra: "Peygamberin kimdir?" diye sordular.

Bu sırada kalbimin atışı azalmış, dilim daha bir çözülmüş ve sesim biraz gürleşmişti.

"Benim peygamberim ve Allah'ın bütün insanlara gön-dermiş olduğu resulü, nebilerin

sonuncusu ve resullerin efendisi olan Abdullah oğlu Muhammed'dir." dedim.

Bu cevabı alınca öfke ve sinirleri tamamen yatıştı, yüzleri berraklaştı.

Daha sonra kitabımı, kiblemi, imamımı ve Resulullah'ın halifesini sordular. Cevaplarında şöyle ko-nuştum:

"Kitabım Kur'an-ı Kerim'dir; Rahîm bir Rab'den hekîm bir peygambere nazil olmuştur. Kiblem görünürde Kâbe ve Mescid-i Haram'dır; "Nerede olsanız yüzünüzü Mescid-i Haram yönüne döndürün.

" Hakikatte ise Hak Teala'dır; "Ben bir hanîf olarak yüzümü gökleri ve yeri Yaratan'a döndürdüm ve ben ortak koşanlardan değilim." İmamlarım ve Peygamber'in halifeleri, On İki İmam'dır.

İlki Ebu Talib oğlu Ali, sonuncusu Hasan Aske-ri'nin oğlu asrın hücceti, zamanın imamı Mehdi'dir. Hepsi-ne de itaat etmek farzdır. Hata ve sürçmeden mâsumdurlar. Dârı Fena'nın şahitleri, Dârı Beka'nın şefaatchileridirler.

On İki İmam'ın birer birer isimleri ve hasep neseplerini onlara açıkladım.

- Bu kadar detaya inmene gerek yoktu. Her soruya tek kelimeyle cevap verebilirdin, dediler.
- Size bundan da detaylı cevaplar gerek. Çünkü siz, da-ha ilk günden bizim hakkımızda kötü zanda bulunmuş, yaratılışımıza itiraz etmiştiniz. Oysa hikmet sahibi Allah'ın işine itiraz etmemek gerekir.

Allah'ın işine itiraz ettiğinizi öğrendiğim günden beri doğrusu size biraz kırgınım. Hatta fırsat bulursam size bazı sorular yöneltmeyi de düşünmüştüm. Ama ne yazık ki, bunu yapamayacağım, dedim ve bir sonraki sorularını beklemek üzere sustum.

Başka bir soru sormadılar. Sadece, "Bu cevapları nere-den ve kimden öğrendin?" dediler.

Bu soru beni biraz düşündürdü. Kendi kendime: "Gaflet, cehalet, hata ve yanılgı yurdu olan dünya hayatında sıraladığımız delil ve burhanların yanlış olmadığı ne mâ-lum?

Tasımların madde veya biçimlerinde ya da sonuç verme şartlarında bir hata ve yanılma bulunmadığı, bunların mantık ölçülerine uygun olduğu, bu ölçülerin gerçek ölçüler olduğu, bu ölçülerin koyucusu Aristoteles'in ya-nılmadığı ne mâlum?

Ayrıca o kanıtlar doğru olsa da sadece körlük ve bilgisizlik yurdu olan dünyada işe yarar. Çünkü o kanıtlar körün veya karanlık bir yerde yürümek isteyen kişinin yararlandığı asâya benzer.

Gerçeklerin açıkça ortada olduğu ve gözlerin keskinleştiği bu âlemde besbelli ki, asâ bir işe yaramayacaktır. Öyleyse bunlar benden ne istiyorlar acaba?! Allah'ım, ben bu dünyaya daha yeni adım atmış bulunuyorum. Dolayısıyla buranın ıstılahlarıyla da tanışık değilim. Ebu Talib oğlu Ali hakkı-na yardımını benden esirgeme!" dedim.

Bu düşünceler ve yakarışlara dalmış gitmiştim ki, onla-rın gök gürültüsünü anımsatan nârâlarıyla kendime geldim. Yine aynı soru: "Bunları neye dayanarak söylüyorsun?" Bunu söylerlerken öfkelerinden yüzleri simsiyah kesilmiş,

gözleri ateş saçıyor, ağızları deve ağzı gibi açılmış, uzun ve sapsarı dişleri ortaya çıkmış ve ellerindeki topuzları havaya kaldırarak vurmaya hazırlanmışlardı.

Ben dehşet ve ıstırapın şiddetinden şuurumu kaybetmiş gibiydim. O anda sanki bana ilham olmuş gibi, korkudan gözlerimi kapamış olduğum halde kısık bir sesle: "Allah beni bunlara hidayet etti." dedim.

Onların, "Gelin gibi uyu." dedik-lerini duydum. Sonra onlar gitmiş ve ben o ıstıraptan kurtulmanın rehavetiyle derin bir uykuya dalmış ya da bayılmışım.

HADİ İLE TANIŞMA

...Devam edecek